

МА-ЛЕНЬ-КІ І ВЕ-ЛИ-КІ

Що-ра-зу, як ї-жа-чок ба-чив рав-ли-ка, то об-ра-жав його. То штов-хне, то по-глу-зу-є. “На-що ти рав-ли-ко-ві шко-диш?” — зди-ву-вав-ся вед-мідь. “Бо він ма-лень-кий, а я ве-ли-кий, — від-по-вів ї-жа-чок. — То-му мо-жу зро-би-ти, що за-вгод-но: й об-ра-зи-ти, і по-глу-зу-ва-ти”. А сам зля-кав-ся: ад-же вед-мідь біль-ший за ньо-го! За-раз як на-сва-рить! Або на-віть гір-ше.

Але вед-мідь ні-чо-го та-ко-го ро-би-ти не став. По-са-див рав-ли-ка в ку-щі, зняв у ї-жач-ка з го-лок па-ву-тин-ня і при-брав ка-мінь з його до-ро-ги. “Чо-му ти ме-ні до-по-міг”? — зди-ву-вав-ся ї-жа-чок. “Бо ти ма-лень-кий, а я ве-ли-кий, — від-по-вів вед-мідь. Мо-жу зро-би-ти, що за-вгод-но: і за-хис-ти-ти, і до-по-мог-ти”!

